

Arrest

nr. 286 248 van 16 maart 2023
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
wettelijk vertegenwoordigd door zijn voogd X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. WALDMANN
Rue Jondry 2A
4020 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, wettelijk vertegenwoordigd door zijn voogd X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 1 december 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 oktober 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 januari 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 februari 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat J. WALDMANN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. DESMET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, dient een verzoek om internationale bescherming in op 30 december 2020.

1.2. Op 9 augustus 2022 wordt verzoeker gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), bijgestaan door een tolk die het Pashtou machtig is en in aanwezigheid van zijn advocaat.

1.3. Op 26 oktober 2022 neemt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') de bestreden beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben, Pashtoun te zijn, en op 31 december 2005 geboren te zijn in het dorp Basawal in het district Muhmand Dara in de provincie Nangarhar. In uw dorp woonde u samen met uw ouders en uw drie broers en drie zussen. U had nog een vierde broer die ongeveer vijf jaar geleden overleed door een mortieraanslag bij jullie thuis. In Afghanistan ging u tot het derde jaar naar de middelbare school I. K. B.. In de ochtend voor u naar school ging volgde u koranlessen in de madrassa in het dorp. Uw vader bewerkte de huid van dieren en verkocht die later door aan leerhandelaars die het vanuit de stad kwamen halen. Hij had ook een winkel waar basisvoedingswaren verkocht werden. U hielp uw vader vaak met het bewerken van de huid en in de winkel.

Uw problemen begonnen toen er ongeveer vijf jaar geleden een mortiergranaat van de taliban insloeg bij jullie thuis. Bij deze aanslag kwam één van uw broers om het leven en raakte u gewond aan uw hand, vingers, rug en billen. De dag van de dood van uw broer kwamen veel mensen samen bij jullie thuis. U was boos en was uit woede de taliban luidop aan het uitschelden. U vreest dat er bij jullie aanwezige burens misschien aanhangers van de taliban zaten die dat gehoord hebben. U, uw familie en de rest van de buurtbewoners wisten dat een talibanlid genaamd M. K. uit Hazar Naw, verantwoordelijk was voor de aanslag waarbij uw broer omkwam. De maliks van het dorp gingen hem dan ook aangeven bij de taliban, het was immers niet de eerste keer dat dergelijk incident gebeurde en de mensen uit het dorp waren het beu. Omdat M. K. zich door de taliban onder druk gezet voelde vluchtte hij naar Pakistan.

Jullie gingen het incident ook aangeven bij de overheid en hoopten zo iets van (financiële) hulp te verkrijgen om de slachtoffers en/of hun familie te vergoeden. Jullie hoorden hier echter niets meer van.

Drie jaar later, een week of twee nadat meerdere talibanleden om het leven kwamen bij een drone-aanval in Hazar Naw, keerde M. K. terug uit Pakistan. M. K. liet via een dorpsgenoot weten aan uw vader dat hij terug in het land was en liet blijken dat hij wraak wilde nemen. U vreesde dat hij u ook kwaad wilde doen omdat u eerder de taliban luidop had uitgescholden. Uw vader besloot dat u voor uw veiligheid het land moest verlaten.

U reisde van Afghanistan door Pakistan, Iran en Turkije naar Griekenland. Van daaruit reisde u via Macedonië, Servië, Roemenië, Hongarije, Oostenrijk en Duitsland verder door Europa tot u in België toekwam. In België diende u op 30 december 2020 bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) een verzoek om internationale bescherming in.

Na de machtsovername kwam de taliban nog drie keer bij uw familie langs om naar u te vragen. Uw familieleden zeiden telkens dat ze niet wisten waar u was.

Indien u zou moeten terugkeren naar Afghanistan vreest u de taliban omwille van de problemen die u met hun had. Daarnaast haalt u aan dat u in België verschillende relaties had met meisjes en dat de taliban daarvan op de hoogte is. Aangezien u relaties had zonder dat u met deze meisjes gehuwd bent zal de taliban hier volgens u kwaad om zijn.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten neer: uw taskara, een brief van uw voogd, zes foto's van u en uw Belgische vriendin (en haar familie) en een TikTok-video van jullie beiden, een brief van de ouders aan de taliban, een brief van uw moeder over de erfenis van uw broer en documenten die het overlijden van uw broer bevestigen.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en

verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van uw advocaat die in de mogelijkheid verkeerde om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van uw verklaringen rekening gehouden met uw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in uw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kan voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, blijkt dat de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus u niet kan worden toegekend. Er wordt immers geen geloof gehecht aan de problemen die u zou ervaren hebben met de taliban en die de aanleiding zouden zijn geweest voor uw vertrek uit Afghanistan.

Om te beginnen wordt opgemerkt dat u in Oostenrijk 1 januari 2004 opgaf als uw geboortedatum. U zegt dat u dat zei omdat u bang was dat ze u wegens uw jonge leeftijd anders naar een gastgezin gingen sturen en u liever in het centrum bleef (CGVS, p. 6). Dat u de Europese autoriteiten echter op deze manier wilde misleiden zet uw algemene geloofwaardigheid op de helling.

U slaagt u er niet in te overtuigen omwille van welke reden u specifiek voor de taliban een doelwit zou zijn. U zegt dat u na de dood van uw broer de taliban uitschold en dat u bang was dat mensen uit uw dorp dat toen gehoord hadden. U verklaart hierbij dat u 'ze allemaal' uitschold op de dag dat er veel mensen langskwamen bij jullie thuis voor de dood van uw broer en linkt deze uitspraken aan de problemen die u zou hebben gehad (CGVS, p. 11). Hierbij wordt opgemerkt dat u een kind van 11 was op het moment dat dit gebeurde en dat het normaal is dat u kwaad bent omdat uw broer net om het leven kwam. Het feit dat de burens u misschien kwaad hoorden spreken over de taliban en dat deze uitspraken misschien tot bij de taliban zijn gekomen is een blote bewering van uw kant die u niet weet hard te maken. Het lijkt immers nogal ver gezocht dat uw uitspraken tot bij de taliban kwamen en dat ze daarom kwaad waren. Mochten ze bovendien omwille daarvan kwaad zijn geweest is het niet logisch dat er drie jaar lang niets gebeurde en dat het pas bij de terugkeer van M. K. was dat u problemen zou hebben gekregen (CGVS, p. 15).

Bovendien geeft u aan dat dit soort aanslagen zoals degene waarbij uw broer om het leven kwam al vaker gebeurd waren in het dorp en dat de burgers besloten de situatie bij de taliban te gaan aangeven om te vermijden dat het in de toekomst nog zou gebeuren (CGVS, p. 16-17). De buurtbewoners zouden immers geweten hebben dat het M.K. was die verantwoordelijk was voor de aanslagen (CGVS, p. 13). Hieruit kan aldus niet worden afgeleid dat u persoonlijk verantwoordelijk zou worden gehouden voor de aangifte bij de taliban of dat u hier specifiek het voortouw in had genomen. U zegt bovendien ook dat de taliban liet weten aan mensen uit het dorp die M.K. hadden aangegeven, dat deze naar Pakistan vertrokken was en niet meer in de regio was (CGVS, p. 15). Hieruit valt dan ook evenmin af te leiden dat u specifiek door M. K. of de rest van de taliban gevisieerd zou worden. Bovendien blijkt hieruit dat de taliban rekening hield met de klachten van de burgers en actie ondernam om de dorpelingen tegemoet te komen (CGVS, p. 15). Het is dan ook niet geloofwaardig dat u plots omwille hiervan met hun problemen kreeg.

Voorts toont u weinig interesse in de documenten die u neerlegt ter staving van uw aanvraag om internationale bescherming. Het feit dat u geenszins op de hoogte bent van de inhoud van de klacht die de ouderen van het dorp zouden hebben ingediend bij de taliban, en dit bijgevolg ook nooit aan iemand gevraagd heeft, ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw asielmotieven (CGS, p. 17). Zeker daar dit een essentieel element betreft inzake uw vermeende vrees. Ook het feit dat u verklaart de klacht in uw bezit te hebben, maar ze nooit eerder voorlegde en ze op het CGVS ook niet bijheeft ondergraaft verder de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Dat u simpelweg zegt dat uw gsm kapot ging en u ze daarom niet heeft is onvoldoende om te verklaren waarom u op het moment van uw persoonlijk onderhoud niet voorlegt. U wordt erop gewezen dat u toch op de hoogte moet zijn van het belang van het voorleggen van alle relevante documenten en dat u dan toch wel aan iemand had kunnen vragen om het door te sturen naar de gsm van iemand die u kent, waarop u zegt dat u dat inderdaad had kunnen doen maar dat u het niet deed (CGVS, p. 16). Deze uitleg kan dit gebrek aan interesse van uw kant niet uitklaren. Er kan van een verzoeker om internationale bescherming immers redelijkerwijze verwacht worden dat deze gedetailleerde verklaringen aflegt en ernstige pogingen onderneemt om zich te informeren met betrekking tot de essentiële elementen in diens asielrelaas.

Wat betreft deze documenten wordt bovendien verwezen naar de informatie waarover het CGVS beschikt, waaruit blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom een relatieve bewijswaarde, die moet worden beoordeeld in samenhang met de verklaringen die betrekking hebben op uw aanvraag tot internationale bescherming en die in casu niet geloofwaardig werden bevonden.

Drie jaar na de dood van uw broer zouden er verschillende taliban-leden en commandanten zijn omgekomen bij een aanslag in jullie regio. M.K. zou hierna naar jullie regio zijn teruggekeerd en was volgens u boos door deze aanslag. Hij zou bij zijn terugkeer daarom wraak hebben willen nemen en ook omdat heel het dorp drie jaar eerder tegen hem was opgekomen en hem bij de taliban had aangeklaagd (CGVS, p. 15). Zoals hierboven reeds besproken was u echter niet persoonlijk verantwoordelijk voor deze klacht tegen M.K. en is het niet aannemelijk dat u hiervoor persoonlijk geviséerd zou worden. U herhaalt dat hij ook boos zou zijn geweest door de beledigingen die u tegen de taliban had geuit (CGVS, p. 18). Zoals hierboven reeds besproken is deze bewering echter louter speculatief en heeft ze geen enkele bewijswaarde. Om uw bewering kracht bij te zetten zegt u nog dat u de taliban bij andere incidenten ook soms uitschold. U ondervond hierdoor doorheen de jaren echter geen problemen (CGVS, p. 18). Het is dan ook niet plausibel dat u door de terugkeer van M.K. hierdoor plots problemen zou krijgen. Daarbij wordt nog opgemerkt dat u bij de DVZ nooit over de beledigen sprak als oorzaak van uw problemen. U zegt dat het u niet gevraagd werd. Men mag echter verwachten dat als er gevraagd wordt naar de problemen waarvoor u het land verliet, u niet zou nalaten te vermelden dat de oorzaak van deze problemen lag in het uitschelden van de taliban (CGVS, p. 19; DVZ, vragenlijst CGVS vraag 5, 5 mei 2021).

U verklaart verder nog dat de taliban sinds de machtsovername nog drie keer langs uw huis zou zijn gekomen om naar u te vragen. Dat valt niet te rijmen met het feit dat uw volledige familie tot op heden zonder problemen in het dorp woont (CGVS, p. 17-19). Zoals hierboven opgemerkt is het immers niet geloofwaardig dat u geviséerd zou worden, maar dat de rest van uw gezin veilig zou zijn, u kan immers niet overtuigen dat u een specifiek aandeel zou hebben gehad bij de aangifte van M.K. bij de taliban of dat ze een andere reden zouden hebben om u in het bijzonder te viseren. Bovendien staat de naam van uw vader wel vermeld op de klacht. Dat hij veilig zou zijn en u niet houdt dan ook geen steek. Deze verklaringen doen dan ook opnieuw afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat geen geloof kan worden gehecht aan de problemen die u zou hebben gehad. Deze door u ingeroepen feiten vormen dan ook geen dienstige basis voor een risicoanalyse in het licht van de nood aan internationale bescherming.

Wat betreft het incident van 2017, waarbij een mortiergranaat van de taliban insloeg op jullie woning, uw broer om het leven kwam en meerdere familieleden gewond raakten wordt het volgende opgemerkt. Dit gewelddadig incident, met grote gevolgen voor uw familie, zal ongetwijfeld een stevige impact hebben gehad op het psychologisch welzijn van uw persoon. Zonder afbreuk te doen aan de schade die u en uw familie hierdoor hebben geleden wordt opgemerkt dat hieruit op zich geen actuele nood van internationale bescherming kan worden afgeleid. Het gaat immers om een incident dat zich zo'n vijf jaar geleden voerde en waarbij uw huis niet het doelwit was, maar toevallig geraakt werd door deze mortiergranaat (CGVS, p. 13). Gezien de recente bedreigingen die u aanhaalt ongeloofwaardig zijn moet worden geconcludeerd dat er dan ook geen rede is om aan te nemen dat er op heden een gegronde vrees voor vervolging in dit verband bestaat. De documenten over de dood en erfenis van uw broer bevestigen zijn overlijden, dat hier niet ter discussie staat.

Uw taskara bevestigt uw identiteit die momenteel door het CGVS niet in twijfel wordt getrokken.

Waar u aanhaalt dat u verwesterd bent omdat u in België een relatie hebt met uw vriendin L. G. wordt opgemerkt dat u niet aantoont dat u dermate verwesterd zou zijn dat u zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vingerende wetten, regels en gebruiken, en dat u bij een terugkeer naar Afghanistan aldaar niet zou kunnen aarden en uw leven er niet zou kunnen opnemen of uitbouwen (CGVS, p. 19). U legt foto's en een TikTok-video neer om jullie relatie aan te tonen. Dat u een Belgische vriendin heeft wordt in deze beslissing niet betwist, het hebben van een Belgische vriendin volstaat echter niet om aan te tonen dat u dermate verwesterd bent dat een terugkeer naar Afghanistan voor u onmogelijk zou zijn.

*Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Afghanistan: Targeting of individuals** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, **EUAA Country Guidance Afghanistan** van april 2022, en **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.*

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

U haalt aan dat u op uw Instagramprofiel een verhaal postte dat door meerdere mensen bekeken werd en dat door uw vriendin ook op haar Facebookprofiel gedeeld werd. Bovendien stelde u ook zelf uw vriendin voor aan uw broer R. en volgen zij elkaar nu ook op sociale media. Volgens u werden de foto's van uw en uw vriendin opgepikt door dorpsgenoten en zouden zij die aan de taliban laten zien hebben. Deze bewering is echter louter speculatief en heeft geen enkele bewijswaarde. Er zijn namelijk geen concrete aanwijzingen waaruit afgeleid kan worden dat de taliban op de hoogte zou zijn van uw doen en laten in België. Volgens u kwam de taliban al naar uw woning in Afghanistan om uw familie te waarschuwen. Het is echter weinig waarschijnlijk dat de taliban uw Facebook- en Instagramprofiel zou bezocht hebben en op deze manier aan die foto's komt. U zegt daarop dat u vrij zeker bent dat iemand het aan de taliban zou hebben laten zien. Gevraagd wie speculeert u door te zeggen dat het misschien iemand uit de vriendenlijst van uw broer is of iemand die het vanuit België doorstuurde naar Afghanistan (CGVS, p. 19-20). Dit zijn echter allemaal veronderstellingen van uw kant die u niet weet hard te maken.

Er is geen reden om aan te nemen dat de Taliban zich op dit moment zou bezig houden met het opvolgen van uw leven in België. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de Taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de Taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Verder legt uw voogd een brief neer waarin zij de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan aankaart en de Belgische overheid aanmaant om de gepaste bescherming te voorzien voor haar pupil en andere Afghaanse jongeren in ons land. Het volstaat echter niet om te verwijzen naar een algemene situatie om een persoonlijke nood aan bescherming aan te tonen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming

toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

*Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.*

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal

provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de **COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, **EUAA Afghanistan Security Situation** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf en de **COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022** van 13 september 2022) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vnl. religieuze minderheden worden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 is er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen

waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 30 juni 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Panjshir, Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 1 juni 2022 voornamelijk in de provincie Kabul, gevolgd door Kunduz, Balkh, Kandahar en Panjshir. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. In de eerste helft van 2022 werden ongeveer 1.155 nieuwe intern ontheemden geregistreerd. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie. IOM registreerde in de tweede helft van 2021 2,2 miljoen IDP's die teruggekeerd zijn naar hun regio van herkomst.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico

als gevolg van willekeurig geweld. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in ‘extreme need’) en WFP, zich steunend op de Integrated Food Security Phase Classification, geeft aan dat iets minder dan de helft van de bevolking extreme voedselonzeekerheid kent (waarvan ongeveer 6,6 miljoen personen zich in een ‘emergency’ of ‘catastrophic’ situatie bevinden).

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door**: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen

van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.**

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontczgd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf en **EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City** van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_Citry_Mazar_Shari_blijkt) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en

disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel voert verzoeker een manifeste appreciatiefout aan en de schending van artikel 1, A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953, van artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, artikelen 2 en 3 van de wet dd. 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, inclusief van redelijkheid en zorgvuldigheid, de samenwerkingsplicht.

Verzoeker citeert de door hem geschonden geachte bepalingen en houdt een theoretische betoog over de bewijslast.

Aangaande de toekenning van de vluchtelingenstatus gaat hij eerst in op de problemen in Afghanistan, de door verzoeker neergelegde documenten en de corruptie in Afghanistan. Verzoeker somt de door hem neergelegde documenten op en geeft de beoordeling weer van deze documenten in de bestreden beslissing en stelt dat de conclusie moet zijn dat de neergelegde documenten in samenhang zijn met het relaas. Hij wijst er op dat daar waar de verwerende partij eerst de geloofwaardigheid van de verzoeker in twijfel brengt omdat hij zich in Oostenrijk ouder verklaarde omdat hij zich niet comfortabel voelde met het feit om in een gastgezin te verblijven in plaats van in een centrum blijkt duidelijk dat hij de instanties niet heeft willen misleiden over zijn relaas. In België, heeft hij open kaart gespeeld door zijn taskara neer te leggen waarvan de gegevens aanvaard worden door de verwerende partij en in samenhang zijn met de verklaringen van de verzoeker.

Dit element kan dus niet als element weerhouden worden om te besluiten dat de algemene geloofwaardigheid op de helling komt te staan. Evenmin bestaan er gronden voor verwerende partij om te twifelen aan het overlijden van de broer van de verzoeker, zo meent hij. De documenten hierover worden ook aangenomen. In de beslissing wordt niet aangegeven dat de klacht van de ouderen aan de taliban niet als bewijsstuk hoort te worden weerhouden maar dat de verzoeker meer moeite had moeten doen om zich in te lichten over de inhoud van deze klacht waardoor zij de asielmotieven in twijfel trekt. Aangezien verwerende partij geen middelen aanvoert om het document niet te weerhouden, dient zij dit stuk als begin van bewijs aan te nemen. Verzoeker citeert vervolgens uit een arrest van de Raad van maart 2019. Hij stelt dat de corruptie in Afghanistan en het feit dat het CGVS zijn verklaringen niet geloofwaardig acht hoewel ze in samenhang staan met de voorgelegde documenten er het CGVS niet van ontslaan om de voorgelegde documenten als een begin van bewijs aan te nemen.

Verzoeker stelt vervolgens dat hij deze klacht van de ouderen aan het CGVS heeft overgemaakt wanneer hiernaar gevraagd werd en dat hij in dit opzicht heeft voldaan aan de samenwerkingsplicht. Hij stelt geenszins te hebben willen verbergen in het bezit te zijn van het document maar uitgelegd te hebben het document te hebben gevraagd wanneer hij de oproeping kreeg en dat zijn GSM inmiddels stuk is. Verwerende partij geraakt niet verder dan zich te beroepen op het volgens haar nonchalant handelen van een minderjarige voor het gehoor en diens gebrek aan besef om verdere vragen te stellen aan zijn naasten om diens geloofwaardigheid te betwijfelen. Op geen enkel ogenblik wordt rekening gehouden met de leeftijdscategorie bij de redeneringen van de verzoeker die 16 jaar oud is op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift en op de laatste dag van zijn 14^e levensjaar was wanneer hij het verzoek om internationale bescherming heeft ingediend in België. Er wordt evenmin rekening gehouden met de moeilijkheden die de verzoeker ondervindt om contact te leggen met zijn familie (notities PO, p. 8).

Wat de overige elementen betreft stelt verzoeker dat verwerende partij op subjectieve wijze elk ander element van het relaas verwerpt. Hij betoogt als volgt: *“Zo stelt men vast dat de verwerende partij meent dat de geloofwaardigheid van de verzoeker op de helling staat omdat het uit haar stelling niet mogelijk is om als 11-jarig jongetje wiens broer door een talibanaanslag om het leven kwam met scheldwoorden geen tegenreactie kan uit te lokken. Men verwijt de verzoekende partij dit evenmin te staven met stukken. Men vraagt zich af hoe de verwerende partij verwacht dat de verzoeker beweringen zou hard maken over uitgebrachte scheldwoorden die taliban reiken”*.

De verwerende partij verliest in haar beoordeling uit het oog dat de verzoeker zijn problemen plaatst in het kader van de gevolgen voor M. K., lid van de taliban achter de aanslag waarbij de broer van verzoeker om het leven kwam en de verzoeker verwond geraakte. De verzoekende partij is de enige die niet langer moest worden opgenomen in het ziekenhuis en met zijn in het ziekenhuis overleden broer naar huis keerde. De andere verwonde familieleden dienden immers langer te worden opgenomen. Z., H., R. en I. moesten zelfs 5 à 6 maanden te worden behandeld in Pakistan: “...” (notities PO, p. 8). Hij stelt dat M.K. door de taliban onder druk werd gezet om naar Pakistan te vertrekken en in dat opzicht kan men dus wel begrijpen dat verzoeker niet sprak over de uitgebrachte scheldwoorden over de taliban bij de DVZ en dat er geen verdere ontwikkelingen waren gedurende de tijd dat M.K. in Pakistan verbleef. De taliban M.K. die door de taliban onder druk werd gezet na de aanslag op het huis van verzoeker en daardoor moest vertrekken, kwam pas na drie jaar terug naar Afghanistan met name twee weken nadat bepaalde taliban omkwamen in een droneaanslag. Daar de aanslag op het huis van de verzoeker en de klacht bij de taliban die populair wou staan ten aanzien van de bevolking, tot gevolg had dat M.K. door zijn eigen groepering verdreven werd is het logisch dat M. argwaan koesterde en uit was op wraak. Hierbij verwijst verzoeker naar zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud. Verzoeker stelt dat verwerende partij steeds de voor verzoeker meest nadelige interpretatie weerhoudt en dus een manifeste appreciatiefout pleegt en dus gebrekkig motiveert. Wat de verzoeker ook verklaart, worden deze gewoonweg uit de weg geruimd zonder dat hem de kans wordt gegeven te overtuigen van het gebeuren. Hij dient het voordeel van de twijfel te krijgen.

Aangaande de verwestering en het risico op vervolging door de terugkeer uit Europa verwijst verzoeker naar het arrest van de Raad van 31 maart 2022, en twee arresten van 13 oktober 2022 en stelt dat in één ervan het gaat over een verzoeker uit Nangarhar die als minderjarige in België toekwam en reeds zekere tijd Afghanistan had verlaten. Verzoeker stelt dat de motivering volgens dewelke uit geen bronnen blijkt dat terugkeerders worden mishandeld door de taliban en dat, als dit het geval was geweest, instellingen of organisaties dit zouden gemeld hebben terwijl men weet dat de toegang tot informatiebronnen verhinderd wordt, niet kan worden bijgetreden. Hij stelt dat verwerende partij evenmin rekening heeft gehouden met arrest van 13 oktober 2022 in de zin dat verzoeker afkomstig is uit Nangarhar, dat hij als minderjarige het land verliet, in België in 2020 asiel aanvraagde maar reeds eerder in Oostenrijk was en dus al enige tijd in Europa verblijft, de verzoeker in België geïntegreerd is en naar school gaat, dat hij hier een Belgische vriendin heeft en met haar familie omgaat zoals blijkt uit de neergelegde foto's. Verzoeker handelt tegen de wetten van de sharia die strikt worden toegepast door om te gaan met Westerlingen,

zich te integreren in de Westerse maatschappij een relatie te onderhouden buiten enige huwelijksband en daarbovenop met een Westering. Verzoeker stelt dat hieruit persoonlijke elementen blijken die een gegronde vrees tot vervolging staven. Dit wordt ook bevestigd door het feit dat verzoeker nog andere vriendinnetjes had en dat er foto's zijn toegekomen in het dorp. Dorpelingen en mogelijk taliban zijn van deze buitenechtelijke relaties op de hoogte. De verklaringen van verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud hierover worden in de beslissing niet weerlegd. Hij wijst er op dat de taliban hebben aangekondigd dat asielzoekers die na afwijzing in Europa zouden worden teruggestuurd naar Afghanistan zouden worden beticht en dat een rechtbank over hun lot zou beslissingen en dat het rechtssysteem van de taliban geen garanties biedt. Verzoeker verwijst vervolgens naar het Nansen rapport 3-21 van oktober 2021 waarin wordt gesteld dat Afghanen die terugkeren naar Afghanistan worden beschouwd als ongelovigen of afvalligen, spionnen en verraders die een politieke overtuiging worden toegeschreven. Hij citeert vervolgens ook uit de EASO COI Query *"Afghan nationals perceived as 'Westernised'"* van 2 september 2020 en uit een uitspraak van het Federaal Australisch Hof van 11 februari 2022. Er wordt in de bestreden beslissing onterecht gesteld dat verzoeker geen individuele elementen naar voor heeft gebracht waaruit haar vrees tot vervolging zou blijken en door hier geen rekening mee te houden wordt de zorgvuldigheidsplicht geschonden.

Met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, stelt verzoeker dat minstens een risico op ernstige schade blijkt die de toekenning van subsidiaire bescherming verantwoordt.

Verzoeker gaat eerst in op de algemene situatie en het geweld in Afghanistan. Verwerende partij stelt stereotiep dat zij nu over voldoende bronnen zou beschikken om te kunnen concluderen dat de situatie in Afghanistan geen risico inhoudt in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij stelt dat het niet duidelijk is waarop verwerende partij zich baseert om tot de conclusie te komen dat er geen situatie in Afghanistan is die onder artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet valt aangezien uit de bronnen de volatiele situatie in Afghanistan steeds weer op de voorgrond komt. Hij herinnert er aan dat in de COI Focus van januari 2022 werd gemeld dat het CGVS zelf veel moeilijkheden kende om bronnen te treffen, wat bevestigd werd in het arrest van de Raad van 31 maart 2022 en dat het UNHCR op dezelfde lijn zit en aan de alarmbel trekt sinds augustus 2021 en meent dat op heden geen beslissing van weigering van de subsidiaire bescherming kan worden genomen. Verzoeker ziet niet op welke grond het CGVS zich heden baseert om deze stelling in te nemen nu internationale organisaties zich meer dan ooit zorgen baren over de situatie. Hij stelt dat bovendien het Asylos verslag van juni 2022 is uitgekomen *"Afghanistan COI Repository: 1st September 2021-15 Jun 2022"*, waarin wordt gemeld dat burgers net het slachtoffer zijn van de repressie door de taliban, conflicten en veiligheidsincidenten. Hij stelt dat de VN en de Europese Unie in mei 2022 de aanslagen, dood en mishandeling van burgers hebben veroordeeld en citeert verschillende internetartikels met voorbeelden van incidenten waarbij burgers werden getroffen in mei en juni 2022 en wijst er op dat door het conflict op 15 maart 2022 3.400.000 ontheemden werden geteld uit 33 van de 34 provincies (U.S. Citizenship and Immigration Services, *"Designation of Afghanistan for Temporary Protected Status"*, <https://www.federalregister.gov/documents/2022/05/20/2022-10923/designation-of-afghanistan-for-temporary-protected-status>, 20 mei 2022). Hij stelt dat het EUAA *"Afghanistan Security Situation"* rapport van augustus 2022 enkel de veiligheidsincidenten tot 30 juni 2022 beslaat, maar dat de website van ACLED eveneens veiligheidsincidenten opsomt die recentelijk in Afghanistan plaatsvonden en dat ACLED waarschuwt voor een toename van het geweld in Afghanistan. Hij citeert vervolgens ACLED Weekoverzichten tussen 28 mei 2022 en 18 november 2022. Hij stelt het een raadsel te vinden hoe de verwerende partij in dergelijke omstandigheden besluit tot de afwezigheid van risico door willekeurig geweld, dat er in de eerste helft van 2021 een significante toename was van veiligheidsincidenten (46%) en van de burgerslachtoffers (47%) ten aanzien van 2020 en dat sinds de machtsovername de gevechten tussen de taliban en IS niet zijn uitgedoofd. Hij citeert ECOI, *Overview of Security in Afghanistan* waarin wordt gemeld dat de meeste incidenten plaatsvonden tussen september en december 2021 in de provincie Nangarhar door de aanwezigheid van ISKP en stelt dat daarbij ook aanvallen plaatsvonden op burgers met honderden doden tot gevolg (UK Visas and Immigration, *"Guidance Country policy and information note: security situation, Afghanistan"*, April 2022 (accessible), update van 29 april 2022). Verzoeker verwijst vervolgens naar de rechtspraak van het Hof van Justitie inzake de interpretatie van artikel 15, c) van de Kwalificatierichtlijn en dat in het arrest *"Sufi en Elmi"* het Europees Hof van de Rechten van de Mens rekening heeft gehouden met verschillende factoren, zoals het grote aantal burgerslachtoffers en binnenlandse ontheemden en de aard van het conflict in Somalië om tot een risico op schending van artikel 3 van het EVRM te besluiten. Verzoeker wijst er op dat de terugkeer uit het Westen daarnaast een persoonlijke factor vormt die in hoofde van de verzoeker een verhoogd risico op ernstige schade met zich meebrengt daar de strikt opgelegde toepassing van de Sharia door de taliban de bevolking ertoe verhindert om te gaan met ongelovigen, waaronder mensen die terugkeren uit het Westen en deze te helpen en citeert hierbij uit Human Rights Watch, *"Taliban 'Vice' Handbook Abusive"*, <https://www.hrw.org/news/2021/10/29/afghanistan-taliban-vice-handbook-abusive>,

29 oktober 2021 en CDP, "Afghanistan Humanitarian Crisis", <https://disasterphilanthropy.org/disasters/afghanistan-humanitarian-crisis/#:~:text=24.4%20million%20people%20will%20be,one%20form%20of%20humanitarian%20assistance>, update 16 november 2022. Verzoeker meent dat hij een verhoogd risico heeft om het slachtoffer te worden van het willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Tenslotte gaat verzoeker nog in op de humanitaire crisis en stelt dat verwerende partij hierover geen informatie verzamelde tegen de samenwerkings- en zorgvuldigheidsplicht in. Hij stelt dat verwerende partij niet aantoonde dat de humanitaire crisis los staat van de Taliban en dat er net door de machtsgreep van de Taliban geen humanitaire hulp voor de bevolking meer voorhanden is. Hij wijst er op dat slechts 2% van de bevolking voldoende voeding heeft en zelfs de beloofde hulp door de USA niet volstaat. Hij citeert daartoe het arrest van de Raad van 31 maart 2022 en betoogt dat verwerende partij niet aantoonde dat de humanitaire crisis losstaat van de Taliban. Hij stelt dat het door de machtsgreep van de Taliban is dat geen humanitaire hulp voor de bevolking meer voorhanden is en dat slechts 2% van de bevolking voldoende voeding heeft en zelfs de door de USA beloofde hulp niet volstaat (CDP, "Afghanistan Humanitarian Crisis", internetlink, update 16 november 2022. Hij stelt dat deze vaststelling blijft gelden en ongeveer 20 miljoen Afghanen in hongersnood leven (TWN Info Service on UN Sustainable Development (May22/07), beschikbaar op <https://www.twn.my/title2/unsd/2022/unsd220507.htm>, 23 mei 2022). Verder zouden 90 % van de ziekenhuizen op korte termijn sluiten tengevolge van de machtsgreep en van de bevroren financiële steun (Human Rights Watch, "Time Running Out to Address Afghanistan's Hunger Crisis: Without a Functioning Central Bank, Aid Not Enough", <https://www.hrw.org/news/2022/03/17/time-running-out-address-afghanistans-hunger-crisis>, 17 maart 2022 en specifiek met betrekking tot terugkeerders: U.S. Citizenship and Immigration Services, "Designation of Afghanistan for Temporary Protected Status", <https://www.federalregister.gov/documents/2022/05/20/2022-10923/designation-of-afghanistan-for-temporary-protected-status>, 20 mei 2022). Hij stelt dat hieruit blijkt dat naast de humanitaire crisis als gevolg van de Taliban, verzoeker als terugkeerder een verhoogd risico loopt het slachtoffer te worden van het gebrek aan voldoening der basisbehoeften. Hij stelt dat de oorzaak hiervan ligt bij de machtswissel die ervoor zorgt dat allerlei middelen die voordien aanwezig waren zoals buitenlandse hulp en werk bij de overheid er vandaag niet meer zijn. Verzoeker meent dat het CGVS door na te laten rekening te houden met de socio-economische situatie tekortgeschoten is in haar onderzoeksplicht, zorgvuldigheids- en samenwerkingsplicht. De beslissing is daarom niet behoorlijk gemotiveerd naar de maatstaven van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker vraagt in hoofdorde hem de vluchtelingenstatus, minstens de subsidiaire bescherming toe te kennen en in uiterst ondergeschikte orde de bestreden beslissing te vernietigen en voor verder onderzoek terug te sturen naar het CGVS.

2.2. Verzoeker voegt de bestreden beslissing en de BJB aanstelling toe aan het verzoekschrift.

3. Aanvullende nota

3.1. Verwerende partij legt in toepassing van artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota neer dd. 6 februari 2023 waarin volgende nieuwe elementen ter kennis worden gebracht: (1) EUAA "Afghanistan Security Situation" van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf; (2) COI Focus "Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022" van 23 september 2022 (papier versie in bijlage); (3) COI Focus "Afghanistan. Veiligheidssituatie" van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf; (4) EASO "Afghanistan Country Focus" van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf; (5) EUAA "Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city" van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf; (6) EASO Country of Origin Information Report "Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City" van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif; (7) EUAA "Afghanistan: Targeting of individuals" van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf; (8) EUAA COI "Query Afghanistan Major legislative, security-related, and

humanitarian developments” van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en (9) EUAA “Country Guidance: Afghanistan” van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>.

4. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal beschikt over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

5. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen te worden gelezen. De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis. De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punten 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij

heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

6.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

6.2. Verzoeker verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en legt ter staving van zijn verzoek onder meer een kopie van zijn taskara neer (AD, stukken voorgelegd door de asielzoeker, stuk 1). In de bestreden beslissing wordt gesteld dat deze taskara zijn identiteit bevestigt die door het CGVS niet in twijfel wordt getrokken.

Het verzoek om internationale bescherming is enerzijds gebaseerd op verzoekers vrees voor de taliban omdat hij als kind de taliban zou hebben uitgescholden naar aanleiding van de dood van zijn broer na een morteraanval op hun huis en voor de wraak van M.K. die achter de aanslag zou hebben gezeten en anderzijds omwille van het feit dat hij in België verschillende relaties had met meisjes en dat de taliban hiervan op de hoogte is. De Raad verwijst voor een samenvatting van de aangehaalde vervolgingsfeiten in Afghanistan naar de rubriek feitenrelaas in de bestreden beslissing.

6.3. De Raad kan de verwerende partij niet bijtreden waar in de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoekers algemene geloofwaardigheid op de helling komt omdat hij in Oostenrijk 1 januari 2004 opgaf als zijn geboortedatum. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij verwerende partij zijn taskara voorlegde en uit de bestreden beslissing dat zijn in België verklaarde identiteit niet wordt betwist. Ook de door verzoeker verklaarde leeftijd werd in de loop van de procedure niet in twijfel getrokken, blijkt dat in de Fiche NMB de verklaarde minderjarigheid niet werd in twijfel getrokken (AD, Fiche NMB) en er werd door de Dienst Voogdij een voogd aangesteld op basis van deze door verzoeker verklaarde leeftijd en geboortedatum, met name 31 december 2005. Uit de beslissing van de Dienst Voogdij waarbij een nieuwe voogd werd aangesteld ter vervanging van de eerst aangestelde voogd, blijkt dat de voogdij ten laatste een einde neemt op 31 december 2023 (Beslissing Dienst Voogdij, 27 april 2022). Uit dit alles blijkt dat verzoeker 16 jaar oud was op het ogenblik van het persoonlijk onderhoud in augustus 2022 en heden nog steeds minderjarig is. Verzoeker diende in Oostenrijk een beschermingsverzoek in op zeer jonge leeftijd als niet-begeleide minderjarige, een factor waarmee terdege rekening moet worden gehouden. Uit het loutere feit dat hij in Oostenrijk een andere geboortedatum opgaf dan in België kan dan ook niet worden besloten dat zijn algehele geloofwaardigheid op de helling komt te staan. Dit is *in casu* des te meer het geval nu verder door verwerende partij niet wordt getwijfeld aan verzoekers identiteit en leeftijd zoals vermeld op zijn taskara en dat, zoals terecht aangestipt in het verzoekschrift, verzoeker bij de Belgische asielinstanties open kaart heeft gespeeld door deze taskara voor te leggen. Evenmin kan uit de bestreden beslissing blijken dat verzoekers Afghaanse nationaliteit of afkomst uit Nangarhar in twijfel wordt getrokken.

De Raad herinnert aan artikel 57/1 § 4 van de Vreemdelingenwet dat luidt als volgt: *“Het hoger belang van het kind is een doorslaggevende overweging die de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen moet leiden tijdens het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming.”* Dit artikel moet worden gelezen samen met artikel 24 van het Handvest en de toelichtingen daarbij (cf. *Toelichtingen bij het Handvest van de Grondrechten*, Pb. C. 14 december 2007, afl. 303, 17). Uit het geheel daarvan blijkt dat het beginsel van het belang van het kind als een onderzoeksplicht kan worden opgevat. De beoordeling van verzoeken om internationale bescherming van niet-begeleide minderjarige verzoekers uit Afghanistan moet met grote voorzichtigheid gebeuren, gelet op de inherente kwetsbaarheid van deze groep in het licht van de huidige situatie in Afghanistan.

Evenwel moet daarbij ook rekening worden gehouden met de eigenheid van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet waaruit volgt dat internationale bescherming enkel kan worden toegekend aan personen die voldoen aan de inhoudelijke voorwaarden zoals gesteld door deze bepalingen.

Zo de algemene geloofwaardigheid van verzoeker niet op de helling staat op grond van het loutere feit dat hij een andere geboortedatum opgaf in Oostenrijk, kan de Raad, na grondige lezing van het rechtsplegingsdossier, verwerende partij wel volgen in zoverre in de bestreden beslissing wordt besloten dat geen geloof kan worden gehecht aan de problemen van verzoeker voor zijn vertrek uit Afghanistan.

Met betrekking tot de door verzoeker aangehaalde problemen met de taliban en M.K. voor zijn vertrek uit Afghanistan, stelt de Raad vast dat verzoekers verklaringen hierover, samen gelezen met de door hem neergelegde documenten, met name de klacht van de dorpsoudsten en de documenten met betrekking tot de dood van zijn broer en diens erfenis, weinig overtuigend zijn. Zo stelt de Raad vooreerst vast dat volgens zijn verklaringen verzoeker vreest gevisieerd te worden door de taliban en M.K. omdat hij de taliban zou hebben uitgescholden naar aanleiding van de morteraanval op het huis waarbij zijn broer om het leven kwam en andere familieleden om het leven kwamen en ook bij andere gelegenheden de taliban zou hebben uitgescholden. Gelet op het gegeven dat verzoeker op dat ogenblik 11 jaar oud was en dat dit soort aanvallen regelmatig gebeurden volgens zijn verklaringen, is het weinig aannemelijk dat verzoeker hiervoor zou gevisieerd zijn door de taliban dan wel M.K. toen deze drie jaar later terugkwam naar het dorp. Zoals terecht opgemerkt in de bestreden beslissing kan, ook in de toenmalige Afghaanse context, aangenomen worden dat de reactie van een 11-jarig kind bij een dergelijke ingrijpende gebeurtenis, hem niet ten kwade zou worden geduid door de andere bewoners van het dorp en lijkt het vergezocht dat de taliban hem daarvoor zouden gevisieerd hebben. Dit blijkt overigens ook uit het feit dat in de drie jaren die daarop volgden, en gedurende dewelke verzoeker volgens zijn verklaringen nog bij andere gelegenheden beledigende taal zou hebben gesproken ten aanzien van de taliban, verzoeker geen specifieke problemen ondervond omwille van deze beledigingen (notities PO, p. 18). Waar verzoeker in het verzoekschrift wijst op het feit dat verwerende partij uit het oog verliest dat zijn problemen kaderen in het licht van de gevolgen voor M.K. en dat hij de enige was van de familie die lichtgewond was en de andere verwonde familieleden, H., R. en I. zes maanden moesten worden behandeld in Pakistan, stelt de Raad vast dat dit zijn broers en zussen betreft en dat verzoeker stelt dat zijn vader niet gewond werd en OK was (notities PO, p. 14) zodat hieruit niet kan blijken dat verzoeker de enige was die lichtgewond was en ook niet dat verwerende partij een subjectieve lezing maakt van zijn verklaringen hierover. In elk geval maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij in de door hem geschetste omstandigheden door de taliban zou zijn gevisieerd omwille van de beledigingen die hij zou hebben geuit aan de taliban, noch dat M.K. hem hierdoor verantwoordelijk zou hebben gehouden voor het feit dat hij naar Pakistan moest vertrekken.

Bovendien verklaarde verzoeker dat de burens wisten dat M.K. verantwoordelijk was voor de aanslag en dat de buurtbewoners daarom M.K. hadden aangegeven bij de taliban. Gelet op verzoekers jonge leeftijd op dat ogenblik, kan niet worden aangenomen dat hij door M.K. zou verantwoordelijk zijn gehouden voor zijn tijdelijke verbanning naar Pakistan, maar dat, redelijkerwijze de toorn van M.K. eerder zou gericht zijn op verzoekers vader, die M.K. zowel bij de taliban als bij de overheid zou hebben aangegeven, en de andere bewoners van het dorp die M.K. zouden hebben aangegeven bij de taliban. Ook bij de terugkeer van M.K. na drie jaar, was verzoekers vader en de rest van zijn familie nog in het dorp. Indien M.K. op wraak zou zijn belust ten aanzien van verzoekers familie, zoals verzoeker voorhoudt is het niet aannemelijk dat hij daarbij verzoeker prioritair zou viseren. In dit verband stelt de Raad ook vast dat verzoeker enkel verklaart dat M.K. zijn vader liet weten dat hij terug was en iets wou ondernemen en dat zijn vader daarop besliste dat het beter was dat verzoeker het land zou verlaten (notities PO, p. 15-16). Ook hieruit kan niet blijken dat verzoeker daarbij zou gevisieerd worden en kan, gelet op de door verzoeker geschetste omstandigheden redelijkerwijze verwacht worden dat, indien M.K. daadwerkelijk uit zou zijn op wraak, deze zich in de eerste plaats zou richten op het hoofd van de familie, zijnde verzoekers vader, en de andere bewoners van het dorp die hem zouden hebben aangegeven bij de toenmalige talibancommandanten. Verzoeker maakt evenwel deel uit van zijn familie, dus in de mate dat zijn familieleden het voorwerp zouden geweest zijn van wraakacties, zou dit in hoofd van verzoeker evenzeer een risico betekenen. De Raad stelt echter vast dat verzoeker geen melding maakt van specifieke problemen die zijn familie zou hebben gehad met M.K. omwille van de gebeurtenissen die zich drie jaar voor zijn terugkeer zouden hebben afgespeeld.

Waar verzoeker nog aanhaalt dat de taliban na de machtsovername nog drie keer naar hun huis zouden zijn gekomen om naar verzoeker te vragen, wordt in de bestreden beslissing op goede gronden gesteld dat dit niet te rijmen valt met het gegeven dat zijn familie tot op heden zonder problemen in het dorp woont, zoals hij tijdens het persoonlijk onderhoud verklaart (notities PO, p. 17-19).

Opnieuw kan hierbij verwezen worden naar het voorgaande waarbij werd vastgesteld dat verzoeker gelet op de door hem geschetste context en zeer jonge leeftijd bij vertrek niet aannemelijk maakt dat hij zou gevisieerd worden omwille van de beledigingen die hij uitlet of het feit dat M.K. naar Pakistan moest vertrekken na de aanval op het huis van zijn ouders. Ook de door verzoeker na het persoonlijk onderhoud neergelegde klacht bij de dorpsoudsten kan niet tot een ander besluit leiden. De Raad wijst er vooreerst op dat uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat dit soort documenten slechts zeer geringe bewijswaarde kan worden toegekend, gelet op de wijdverspreide corruptie die in het Afghanistan voor de machtswissel gangbaar was en het gegeven dat Afghaanse documenten gemakkelijk op niet reguliere wijze kunnen worden bekomen (COI Focus, *"Afghanistan. Corruptie en Documentenfraude"*, januari 2021). Verder stelt de Raad ook vast dat voor zover uit de vertaling van de klacht kan blijken dat hierin melding wordt gemaakt van het feit dat M.K. achter de aanslag op verzoekers huis zou zitten en gevraagd wordt *"om deze persoon te vragen over de dode persoon en de gewonden"*, hieruit nog niet kan blijken dat verzoekers familie actueel zou worden gevisieerd door de taliban of M.K. omwille van deze klacht die dateert van voor verzoekers vertrek. Uit het voorgaande is gebleken dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat zijn familie actueel problemen heeft die gelieerd zouden zijn aan de aanval op hun huis en de gevolgen ervan voor M.K.. De door verzoeker na het persoonlijk onderhoud neergelegde klacht doet hier geen afbreuk aan en uit de samenlezing van verzoekers verklaringen en de door hem neergelegde klacht kan niet worden besloten dat verzoeker de door hem voorgehouden problemen met de taliban en M.K. voor zijn vertrek uit Afghanistan aannemelijk maakt. Zelfs indien zou worden aangenomen dat verzoekers jeugdige leeftijd en nonchalance verantwoordelijk zijn voor het feit dat hij dit document pas na het persoonlijk onderhoud voorlegt aan verwerende partij, zoals verzoeker betoogt in het verzoekschrift, doet dit geen afbreuk aan de vaststelling dat hij op basis van zijn verklaringen en de door hem neergelede documenten die betrekking hebben op de voorgehouden problemen met M.K., deze problemen niet aannemelijk maakt.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan door de taliban of M.K. zou zijn gevisieerd omwille van de beledigingen die hij aan het adres van de taliban zou hebben geuit tussen 2017 en het ogenblik van zijn vertrek uit Afghanistan of omwille van het feit dat M.K. drie jaar in Pakistan moest verblijven nadat de aanval op het ouderlijk huis van verzoeker was getroffen door een morteraanval en bijgevolg ook niet aannemelijk maakt dat hij of zijn familie om deze reden zou worden gevisieerd door de taliban.

De Raad wijst er op dat de beoordeling van de nood aan internationale bescherming zich niet kan beperken tot een loutere evaluatie van elementen en feiten uit het verleden, maar ook een toekomstgerichte beoordeling van het risico op vervolging of ernstige schade vereist in het licht van actuele landeninformatie en de individuele omstandigheden van verzoeker.

6.4. Verzoeker beroept zich bij verwerende partij wat zijn vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade betreft, eveneens op het gegeven dat hij verschillende relaties heeft gehad in België en dat de taliban hiervan op de hoogte is.

Op basis van de objectieve landeninformatie, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, kan volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO *Afghanistan Country Focus* januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft *de-facto*-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht (EASO *Afghanistan Country Focus*, januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de-facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de-facto*-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA *"Afghanistan security situation"* augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van “wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA “*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*”, p. 17).

Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 45-48). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels uitgebreider dan was voorzien door het de-facto-ministerie in Kabul. Dit gebeurt onder meer in de provincies Takhar en Badakhshan waar het de-facto-ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, “*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban’s second Emirate*”, van 15 juni 2022 in EUAA “*Afghanistan security situation*” augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft “zina”– d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, “*Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (“Ministry of Communications and Information Technology”) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma’s met “*immorele inhoud*” te beperken. (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan – *taliban’s impact on the population*, June 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, “*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*”, 8 December 2021 in EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 53-55).

Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA *"Guidance Note"* van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query *"Afghan nationals perceived as 'Westernised'"*, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid: (1) personen *"die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden"*, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en; (2) personen die *"verwesterd"* zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in Westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn. Er dient sprake te zijn van kenmerken of overtuigingen die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, *Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z*, punten 70-71). Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest *Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk* van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid *"to play the game"*. Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort. Voor personen die worden beticht van *"zina"* kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, *"Country guidance: Afghanistan"* januari 2023, p. 21 en 72-79).

In casu stelt de Raad vast dat niet wordt betwist dat verzoeker heden 17 jaar oud is en op vijftienjarige leeftijd is vertrokken uit Afghanistan en op zestienjarige leeftijd in België een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, na eerst in Oostenrijk te hebben verbleven, waar hij eveneens een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. Verder blijkt ook uit zijn verklaringen dat verzoeker afkomstig is van het dorp Basawal in het district Muhmand Dara in de provincie Nangarhar.

Deze provincie wordt in de COI Focus, *"Afghanistan. Veiligheidsincidenten (ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022"*, aangemerkt als de vierde meest door veiligheidsincidenten getroffen provincie. Dit geweld vindt plaats in het kader van het gewapend conflict tussen de Taliban en ISKP. ISKP is een transnationale salafistische-jihadistische organisatie die door de VN als een terroristische organisatie wordt aangemerkt. ISKP is traditioneel sterk aanwezig in het oosten van Afghanistan, in het bijzonder in de provincies Nangarhar, Kunar en Nuristan, wegens de grens met Pakistan maar ook omwille

van de diepgewortelde salafistische ideologie in die regio en heeft traditioneel een afkeer van alles wat westers is.

Het is niet betwist dat verzoeker een Belgische vriendin heeft en uit zijn verklaringen blijkt dat hij hiervoor reeds twee andere vriendinnen had (notities PO, p. 19). Verzoeker legt ter staving hiervan onder meer foto's en een Tik-Tok video neer (AD, stukken voorgelegd door de asielzoeker, stukken 3 en 9). Op deze foto's is verzoeker te zien samen met zijn vriendin en op restaurant samen met andere personen. De Raad heeft geen redenen om te twijfelen aan de relatie van verzoeker met L.G. en stelt vast dat dit ook wordt aangenomen door verwerende partij.

De Raad kan op basis van de gegevens van het rechtsplegingsdossier in casu de analyse van verwerende partij volgen in zoverre zij stelt dat uit zijn relatie met L.G. als dusdanig niet kan blijken dat verzoeker daadwerkelijk verwesterd zou zijn. Uit het loutere feit dat verzoeker een relatie heeft met een Belgische vriendin kan als dusdanig niet besloten worden dat verzoeker zich kenmerken of politieke of godsdienstige overtuigingen of gedrag heeft eigen gemaakt die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft (zie, HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, *Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z*, punten 70-71).

Wel is zijn relatie met zijn vriendin, die volgens zijn niet betwiste verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud op 9 augustus 2022 is begonnen in de zomer van 2021, een factor die ter dege moet worden meegenomen bij een toekomstgerichte beoordeling van het risico voor verzoeker om aan daden van vervolging (of ernstige schade) te worden onderworpen in geval van terugkeer naar Afghanistan onder het talibanbewind.

De Raad stelt daarbij vooreerst vast dat verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud zelf aangaf dat volgens hem zijn relatie met zijn vriendin een probleem kan zijn voor de taliban. Verzoeker zet daarbij uiteen dat hij foto's van zijn relatie heeft gepost op Facebook en dat dit zou kunnen gezien worden in zijn dorp en regio. Verzoeker verklaart hierover dat dit een probleem zou kunnen zijn *“want dat is in hun ogen een duidelijk teken van iemand die zich zou gekeerd hebben tegen zijn islamitische en religieuze normen. Dit wordt niet goed aanzien”* (notities PO, p. 19). Verzoeker verklaart dat zijn vriendin onder meer via Facebook bevriend is met zijn broer R. en dat zij elkaar volgen op sociale media. Uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij zich in wezen beroept op zijn vrees om als een persoon te worden beschouwd die de religieuze normen opgelegd door de taliban heeft overschreden. Zoals reeds aangehaald overlapt het risico profiel van personen die sociale of religieuze normen heeft overschreden met het profiel van personen die verwesterd zijn dan wel als dusdanig worden gepercipieerd. Het gemeenschappelijke kenmerk is in wezen dat personen die onder dit profiel vallen worden beschouwd als niet-moslim omdat zij zijn ingegaan tegen de religieuze, morele of sociale regels die door de taliban worden gesteld, dan wel de visies en opvattingen binnen de lokale gemeenschap of zelfs de familie.

Dat verzoeker geen concrete elementen aanhaalt waaruit zou blijken dat verzoeker in geval van terugkeer dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de vluchtelingendefinitie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, zoals in de bestreden beslissing wordt gesteld, kan in de actuele stand van zaken geenszins worden bijgetreden. In de bestreden beslissing wordt daartoe besloten omdat zijn bewering dat de foto's van hem en zijn vriendin door dorpsgenoten zou zijn opgepikt en aan de taliban zouden zijn doorgespeeld louter speculatief is en geen bewijswaarde heeft omdat er geen concrete aanwijzingen zijn dat de taliban op de hoogte zou zijn van zijn doen en laten in België noch dat zij daarvoor interesse zouden hebben.

De Raad wijst er evenwel op dat, zelfs indien niet concreet wordt aangetoond dat de foto's van verzoeker en zijn vriendin bekend zouden zijn bij de taliban en kan aangenomen worden dat het weinig waarschijnlijk is dat de taliban actueel zijn doen en laten zou volgen in België, dit niet uitsluit dat verzoeker mogelijk hierdoor wel in de negatieve aandacht zou kunnen komen van de taliban in geval van terugkeer naar zijn dorp in Nangarhar. In dit verband wijst de Raad er op dat in het rapport *Denmark, DIS, Afghanistan – taliban's impact on the population*, June 2022, waarnaar wordt gerefereerd in EUAA, *“Afghanistan targeting of individuals”*, wordt aangegeven dat de taliban goed weten wat zich afspeelt op lokaal niveau omdat ze verweven zijn met de lokale bevolking. Lokale talibanleden nemen deel aan de gesprekken in de steden en in de plaatselijke moskeeën, waardoor zij goed weten wat de mensen in de betreffende lokale gemeenschap doen. De lokale verankering doet zich voornamelijk voor in Pashtu-gebieden.

Verder kan niet worden uitgesloten dat zijn relatie met een Belgisch meisje door zijn ouders wordt beschouwd als niet-islamitisch, wat stigmatisering of uitsluiting tot gevolg zou kunnen hebben. Hoewel geen concrete stukken voorliggen waaruit kan blijken dat de foto's van verzoeker en zijn vriendin daadwerkelijk door dorpelingen of de taliban zouden gezien worden, stelde verzoeker immers niet te

weten hoe zijn ouders ten opzichte van de Taliban staan (notities PO, p. 13) en dat zijn vader aan de Taliban zou verklaard hebben dat hij *“geen controle kan hebben over mij en dat hij zelf geen voorstander is van dat allemaal. Maar dat hij ook mij niet kon controleren omdat ik ver weg zou zijn en ik een apart leven zou hebben”* (notities PO, p. 20). Hieruit blijkt minstens dat verzoeker heeft aangegeven dat ook zijn vader de relatie problematisch zou kunnen achten.

Uit verzoekers verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud blijkt dat hij er zich van bewust is dat zijn relatie als on-islamitisch kan worden gezien in Afghanistan en dus problematisch maar er kan, zeker gelet op zijn jonge leeftijd bezwaarlijk van verzoeker worden verwacht dat hij zijn relatie met zijn Belgische vriendin zou (kunnen) verhullen of trachten verborgen te houden in geval van terugkeer naar zijn dorp in Nangarhar.

In dit verband wijst de Raad er op dat in de door verwerende partij bijgebrachte EUAA *“Country Guidance Afghanistan”* van januari 2023 wordt gesteld dat voor personen die worden beticht van *“zina”* een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. In de EU *“Guidance”* wordt gesteld dat *“zina”* verboden seksuele relaties betreft, overspel en voorhuwelijkse seksuele betrekkingen en dat in dergelijke gevallen verschillende gevallen van moorden, steniging, arrestaties werden gerapporteerd van zowel mannen als vrouwen. Dergelijk gedrag kan ook tot represailles leiden vanwege familieleden. Dit was bijvoorbeeld het geval in Ghazni waar een jongen en meisje werden neergeschoten door een familielid omdat ze buitenhuwelijkse betrekkingen hadden (zie EU AA, *Targeting individuals*, p. 95). Ten slotte wordt ook melding gemaakt van sterke sociale stigmatisering en schaamte omtrent (vermeende) seksuele activiteiten buiten een huwelijk, hetgeen wordt gezien als een moreel misdrijf en normoverschrijding (EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, augustus 2022; p. 35, 95-96).

De Raad is van oordeel dat gelet op verzoekers jonge leeftijd, zijn verblijf in België alsook zijn herkomst uit een dorp van de provincie Nangarhar een verder onderzoek zich opdringt naar de mogelijke risico's voor verzoeker bij terugkeer naar Afghanistan omwille van zijn relatie met een Belgisch meisje in het kader van een (toegeschreven) morele, sociale en religieuze normoverschrijding alsook een (toegeschreven) verwestering. Hierbij dient eveneens rekening te worden gehouden met de familiale en lokale context.

Rekening houdend met wat voorafgaat alsook met het gegeven dat hij niet de nodige onderzoeksbevoegdheid heeft, ontbreekt het de Raad aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen.

Bijgevolg dient de bestreden beslissing te worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet en artikel 39/76, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde middelen en grieven niet verder te onderzoeken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 26 oktober 2022 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien maart tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET